

Arrest

nr. 123 958 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen Fatoumata BAH en Saliou BAH, op 23 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat J. HARDY en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine, afkomstig uit Conakry waar u uw hele leven heeft gewoond. U verklaart nooit naar school te zijn geweest, maar voor uw huwelijk wel zevenjaar als naaister te hebben gewerkt en daarna uw echtgenoot te hebben geholpen bij het verkopen van rijst op de markt. Toen u 16 jaar oud was trouwde u met (A.B.). U had uw echtgenoot zelf kunnen kiezen en jullie hadden een goede relatie. Uw man is overleden op 01 januari 2011. U verklaart dat hijhoofdpijn had maar dat u verder niet op de hoogte bent van de doodsoorzaak. De broer van uw

echtgenoot insinueerde echter dat hij iets met zijn dood te maken zou hebben. U was zwanger op het moment van zijn overlijden. U verbleef na het overlijden van uw echtgenoot bij uw schoonfamilie. U bent bevallen van uw zoon op 20 augustus 2012 en volgens de traditie verbleef u daarna een week bij uw ouders. Het was in die week dat u te horen kreeg dat u diende te trouwen met (S.), de oudste broer van uw overleden echtgenoot. De broer van uw echtgenoot was een strikte wahabiet. U zei aan uw vader dat u niet met deze man wilde trouwen. De daaropvolgende maanden werd u verschillende keren over dit huwelijk aangesproken maar u weigerde telkens. Toen u vaststelde dat u uw vader er niet van kon overtuigen om afstand te doen van het huwelijk ging u op 02 december 2012 samen met uw dochter en uw jongste zoon bij een vriend van uw overleden echtgenoot, (B.S.), wonen in de wijk Solo Primo. Kort voor uw vertrek naar de vriend van uw overleden echtgenoot hoorde u bovendien dat uw schoonfamilie uw dochter de volgende schoolvakantie wou besnijden. U vertrok daarop naar deze vrienden leefde daar ondergedoken tot uw vertrek uit het land op 02 april 2013. De volgende dag vroeg u asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een informatiefiche van Unicef in verband met genitale verminking in Guinee, een verklaring op eer vanwege Gams Belgique waarin u er zich toe verbindt uw dochter niet te besnijden (dd 19.06.2013), lidkaarten van Gams Belgique van u en uw dochter (dd 19.06.2013), een medisch attest dat aangeeft dat u een besnijdenis van het type Zonderging (dd 08.05.2013) en een medisch attest dat aangeeft dat uw dochter niet werd besneden (dd 08.05.2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaart te vrezen bij een terugkeer naar uw land van herkomst te zullen worden vermoord door uw schoonbroer met wie u een leviraatshuwelijk diende aan te gaan, wat u weigerde. Daarnaast vreest u dat uw schoonfamilie uw dochter tegen uw wil zou besnijden.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de druk die op zou zijn uitgeoefend om met uw schoonbroer te huwen, en bijgevolg evenmin aan de gevolgen die uit uw weigering zouden voortvloeien. U verklaart dat uw echtgenoot is overleden op 01 december 2011 (gehoorverslag CGVSp.14), daarna bleef u, uitgezonderd na de geboorte van uw oudste zoon (gehoorverslag CGVS p.18), tot uw vertrek naar de vriend van uw echtgenoot op 02 december 2012, bij uw schoonfamilie wonen (gehoorverslag CGVS p.5). U vernam op de doop van uw oudste zoon, op 27 augustus 2012, dat uw vader wou dat u huwde met de broer van uw overleden echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.18 en p.21). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat het voor u onmogelijk was om aan dit huwelijk te ontkomen. Zowel bij uw vader als bij uw echtgenoot genoot u enige zelfstandigheid en vrijheid. Voor uw huwelijk kon u naailessen volgen (gehoorverslag CGVS p.4) en u kon uw eerste echtgenoot zelf kiezen (gehoorverslag CGVS p.14 en p.20). U verklaart een goed huwelijk te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.14). Uit uw verklaringen kan eveneens worden afgeleid dat u en uw echtgenoot eerder een moderne relatie hadden. U verklaart dat uw echtgenoot geen strenge moslim was, sterker nog, dat hij een hekel had aan wahabieten (gehoorverslag CGVS p.13). U hielp uw man dagelijks met rijst verkopen op de markt (gehoorverslag CGVS p.6) en uw kinderen gingen naar school (gehoorverslag CGVS p.14). Samen konden jullie ook vermijden dat uw dochter zou besneden worden, daarbij ging uw echtgenoot in tegen de wil van zijn familie (gehoorverslag CGVS p.27). Verder verdedigde hij u tegenover zijn broer, die een wahabiet zou zijn (gehoorverslag CGVS p.12-13). Hij weigerde een tweede vrouw te nemen (gehoorverslag CGVS p.13) en nam het voor u op toen deze u beledigde omwille van uw klederdracht (gehoorverslag CGVS p.18-19). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat uw vader of de andere leden van uw schoonfamilie niet akkoord zou zijn met de manier waarop u met uw echtgenoot samenleefde. Hieruit kan men concluderen dat, hoewel u verklaart dat uw schoonbroer wahabiet zou zijn geworden in 2010 (gehoorverslag CGVS p.12), u niet uit een conservatief milieu afkomstig bent. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat er een dergelijke druk op u zou zijn uitgeoefend waardoor u niet aan dit huwelijk zou kunnen ontkomen.

Uit de bij het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les pratiques du lévirat et du sororat – juli 2012) blijkt dat een leviraatshuwelijk wel degelijk voorvalt in Guinee, maar dat in de eerste plaats meer voorkomt op het platteland dan in de stad en dat dit bovendien meer en meer wordt betwist. De bij het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie erkent dat er druk kan worden uitgeoefend op de vrouw maar steeds meer veronderstelt men dat de wil van beide partijen noodzakelijk is. Deze informatie stelt dat een gedwongen huwelijk een marginaal en bijna onbestaand fenomeen geworden is in stedelijke context. Het betreft voornamelijk zeer jonge meisjes, die in een landelijk milieu leven en afkomstig zijn uit een aan de tradities gehechte familie. De meest voorkomende vorm van huwelijk in Guinee is het gearrangeerd huwelijk. Voor het huwelijk zijn er in dat geval lange onderhandelingen tussen de families, waar het

meisje op actieve wijze in tussenkomt. Op basis van deze informatie kan men er niet vanuit gaan dat u dit huwelijk niet kon vermijden en u bij een weigering dit leviraatshuwelijk aan te gaan het risico zou lopen op vervolging of ernstige schade zoals bepaald in de Conventie van Genève. Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader, gezien het eerder geschetste familieprofiel, u aan een onontkoombare druk zou onderwerpen om dit huwelijk aan te gaan, temeer hij u eerder wel vrij liet in de keuze van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.14 en p.20). U verklaart dat uw vader aandrang op dit huwelijk omdat uw schoonbroer hem financieel ondersteunde na het overlijden van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.20). U kan echter weinig duiding geven over de manier waarop uw vader door hem zou geholpen zijn, noch over de manier waarop uw schoonbroer aan dit geld kwam (gehoorverslag CGVS p.12, 19 en 20). Het is weinig waarschijnlijk dat u daar niet meer vragen over stelde, aangezien dit het enige en belangrijkste argument is van uw vader om u tot dit huwelijk te dwingen. Bovendien beschikte u via de zakenpartner van uw overleden echtgenoot zelf over een aanzienlijk geldbedrag, wat u later zou gebruikt hebben om naar België te reizen (gehoorverslag CGVSp.17 en p.20). Het argument van uw vader om omwille van financiële redenen dit huwelijk te steunen komt daardoor verder op de helling te staan. U had namelijk de mogelijkheid om het gezin zelf van de nodige financiële middelen te voorzien. Dat u uw vader niet op deze manier probeerde te overtuigen ondermijnt verder uw vrees voor dit gedwongen leviraatshuwelijk. U verklaart verder dat ook uw moeder niets voor u kon doen om dit huwelijk tegen te houden. U verklaart dat zij u steunde in uw weigering maar dat zij dit niet tegen uw vader kon zeggen, dat zij daar de kracht niet toe had (gehoorverslag CGVS p.22). Uw vader dreigde er bovendien mee uw moeder weg te sturen indien zij u bleef steunen (gehoorverslag CGVS p.23). Aangezien uit de informatie die beschikbaar bij het Commissariaat-Generaal en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013) blijkt dat de moeder als belangrijkste tussenpersoon fungeert tussen de vader en de dochter bij het bespreken van een huwelijk is het opmerkelijk dat u haar slechts zo'n marginale rol toedicht. De vader zal volgens deze informatie geen beslissing nemen betreffende een huwelijk zonder overleg met zijn vrouw die op haar beurt met haar dochter zal overleggen. De eindbeslissing komt uiteindelijk de vader toe, maar steeds na overleg met de moeder. Het gebrek aan overleg tussen uw vader, uw moeder en u toont nogmaals aan dat er vragen kunnen worden gesteld bij de druk die vanuit uw familie op u werd uitgeoefend om dit huwelijk aan te gaan. Het is gezien het bovenstaande weinig waarschijnlijk dat u vanuit uw familie aan een dergelijke druk werd blootgesteld.

Verder komt ook de druk die zou uitgeoefend worden door uw schoonfamilie om dit huwelijk aan te gaan op de helling te staan. U kan in de eerste plaats niet verduidelijken waarom uw schoonbroer op een huwelijk zou aandringen. U verklaart niet te weten waarom uw schoonbroer met u wil trouwen (gehoorverslag CGVS p.20). Indien u werkelijk gedurende vier maanden na de huwelijksaankondiging nog bij uw schoonfamilie zou hebben doorgebracht en indien gedurende die vier maanden uw schoonbroer u verschillende keren over dit huwelijk had aangesproken, zoals u beweert (gehoorverslag CGVS p.18), is het weinig aannemelijk dat u hierover geen verduidelijking kan verschaffen. Bovendien blijkt uit de eerder vermelde informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt dat een leviraatshuwelijk waarbij de weduwe dient de trouwen met een oudere schoonbroer mogelijk is, doch eerder zeldzaam, om niet te zeggen uitzonderlijk. Dit voornamelijk omdat men respect dient te betuigen aan de oudere broer. Uw overleden echtgenoot had nog twee ongehuwde jongere broers (gehoorverslag CGVS p.11) maar nergens blijkt uit uw verklaringen dat er werd overwogen om u aan hen uit te huwelijken, zoals eerder gebruikelijk in Guinee. U verklaart dat de oudere mannen van de wijk beslisten dat u met deze man zou trouwen en biedt geen verklaring waarom een huwelijk met de jongere, nog ongehuwde, broers niet werd overwogen (gehoorverslag CGVS p.24). Bovendien dient de druk die zou zijn uitgeoefend vanwege uw schoonfamilie ernstig gerelativeerd te worden. U bleef tot vier maanden na de geboorte van uw oudste zoon bij hen wonen vooraleer u bij de vriend van uw echtgenoot introk. U verklaart dat gedurende die periode zij u bleven bedreigen (gehoorverslag CGVSp.22). Desondanks nam u weinig initiatief om uw situatie aan te pakken. U verklaart weliswaar naar de politie te zijn gestapt, maar dat zij u aanmaanden om dit huwelijk te accepteren omdat uw schoonbroer veel geld had (gehoorverslag CGVS p.22). Het is weinig waarschijnlijk dat u deze ingrijpende stap zou ondernemen maar verder geen andere manieren zocht om zich te verdedigen. Zo deed u geen beroep op de aanwezige vrouwenorganisaties omdat u verklaart dergelijke organisatie niet te kennen (gehoorverslag CGVS p.24-25). Nochtans blijkt uit voormelde informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen, ook in het geval van gedwongen huwelijk. Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde. Dat u op geen enkel moment enige aandacht zou hebben geschonken aan het bestaan van dergelijke vrouwenorganisaties ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

dat u zou blootgesteld zijn aan een gedwongen huwelijk. Het is weinig waarschijnlijk dat u niet zou overwegen beroep te doen op een dergelijke organisatie vooraleer te kiezen voor de veel ingrijpendere optie van een reis naar Europa. U verklaart bovendien dat het voor u mogelijk zou zijn geweest om zich elders in Guinee te vestigen en dat u dit ook van plan was te doen met het geld van uw echtgenoot waar u via de vriend van uw echtgenoot aanspraak op kon maken (gehoorverslag CGVS p.17 en p.30). Deze verklaring ondermijnt des te meer uw verklaring dat u een zodanige vrees had voor dit huwelijk dat internationale hulp de voor u enig mogelijke piste was. Vervolgens kunt u niet verklaren waarom het huwelijk na de geboorte van uw zoon nog met vier maanden werd uitgesteld maar u alsnog zou gedwongen worden dit huwelijk aan te gaan, terwijl u dit gedurende die periode steeds kon vermijden. U verklaart dat u ziek werd na de bevalling en u pas na vier maanden besloot om contact op te nemen met de vriend van uw man omdat u toen constateerde dat hij echt van plan was met u te trouwen (gehoorverslag CGVS p.25). Gezien het profiel dat u van uw schoonbroer ophangt is het onwaarschijnlijk dat u slechts na verloop van deze tijdspanne zou overwegen om enige actie te ondernemen. Ook het feit dat zij nog niet eerder concrete plannen maakten voor het huwelijk ondermijnt uw vrees voor een op handen zijnde leviraatshuwelijk. Er werd u gezegd dat u twee maanden na de geboorte van uw oudste zoon diende te huwen (gehoorverslag CGVS p.22), maar na het verstrijken van deze periode namen noch u noch uw schoonfamilie verder initiatief om het huwelijk te concretiseren of te vermijden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u in die tijdperiode veel problemen ondervond. Hoewel u verklaart mondeling te zijn bedreigd door uw schoonbroer kan u niet verduidelijken of er u al dan niet specifieke regels werden opgelegd. U verklaart enkel vaagweg dat u niet buiten kan en men uw maaltijden niet lekker vond maar kan verder geen specifieke gedragsrichtlijnen aanhalen (gehoorverslag CGVS p.20). Het is weinig waarschijnlijk dat u geen andere regels zouden worden opgelegd aangezien uw schoonbroer al eerder commentaar leverde op uw klederdracht (gehoorverslag CGVS p.18-19) en hij zijn eigen vrouwen oplegde een burka te dragen (gehoorverslag CGVS p.13). Ook het voorstel van uw schoonbroer dat uw dochter niet zou worden besneden indien u met dit huwelijk akkoord zou gaan is uiterst onaannemelijk (gehoorverslag CGVSp.18 en p.26). Aangezien het strikt religieuze profiel dat u van hem ophangt is het weinig waarschijnlijk dat hij een dergelijk voorstel zou doen. Dit compromisvoorstel strookt bovendien evenmin met de onontkoombare dwang die op u zou zijn uitgeoefend om dit huwelijk te aanvaarden. Hieruit volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u vanuit uw schoonfamilie zou gedwongen worden een leviraatshuwelijk aan te gaan.

Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat u allerminst kon overtuigen dat u dreigde gedwongen worden te huwen en dat een vraag om internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om dit huwelijk te vermijden.

Wat vervolgens uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter betreft stelt het Commissariaat-Generaal vast dat u omwille van die reden evenmin beroep kunt doen op internationale bescherming. U verklaart dat enkel uw schoonmoeder en uw schoonbroer uw dochterwillen besnijden (gehoorverslag CGVS p.26). In bovenstaande argumentatie werd reeds aangetoond dat u de mogelijkheid had om zich tegen uw schoonfamilie te verzetten. U beschikt zowel over de persoonlijkheid als de middelen om zich aan hun invloedssfeer te onttrekken. Bovendien is het ook in deze opmerkelijk dat zij nu pas, geruime tijd na het overlijden van uw echtgenoot die zich eveneens tegen haar besnijdenis verzette, zouden voorstellen haar te besnijden, terwijl zij al langer op de hoogte waren dat zij niet was besneden en al eerder op een besnijdenis hadden aangedrongen (gehoorverslag CGVS p.27-28). Indien zij deze werkelijk buiten uw wil zouden uitvoeren valt er te verwachten dat zij deze situatie zo snel mogelijk zouden willen rechtzetten. Bovendien blijkt uit informatie die het Commissariaat-Generaal ter beschikking heeft en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, Guinee, les Mutilations Génitales Féminines – april 2013) dat in de eerste plaats de moeder de beslissing neemt wat betreft de besnijdenis van haar dochter. Bovendien wordt er, vooral in stedelijke milieus, een belangrijke mentaliteitswijziging vastgesteld wat betreft besnijdenis. Steeds meer jonge en hoogopgeleide ouders beslissen hun dochters niet te laten besnijden. De prevalentie van besnijdenis daalt significant en de jongere generatie wordt er steeds minder aan blootgesteld. Het is dan ook opmerkelijk dat u verklaart dat alle vrouwen in Guinee worden besneden en u geen vrouwen kent die tegen besnijdenis zijn (gehoorverslag CGVS p.29). Indien u werkelijk met de problematiek zou zijn geconfronteerd is het weinig waarschijnlijk dat u niet gevoeliger was voor het onderwerp en in contact zou zijn gekomen met gelijkgezinden. Verder verklaart u dat de Guineese overheid geen inspanningen levert om besnijdenis aan te pakken en dat u wantrouwig staat tegenover de campagnes die gevoerd worden tegen besnijdenis (gehoorverslag CGVS p.29). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat de Guineese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, dat talrijke NGO's actief zijn op dit terrein dat indien een persoon een klacht indient, deze zal gehoord worden, te meer daar de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden, in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen, hetgeen in 2011 en 2012 ook al gebeurd is. Voorts blijkt uit deze informatie dat een meisje dat niet werd besneden een normaal leven kan leiden.

Vooraf in de stad is er steeds minder sprake van sociale uitsluiting gezien men daar in grote mate wordt blootgesteld aan campagnes tegen besnijdenis. Voor vrouwen die weigeren hun dochter te besnijden zijn de risico's dat zij worden gediscrimineerd en uitgesloten van alle sociale steun erg beperkt. Hieruit volgt dat u ook in uw land van herkomst voldoende in staat bent om uw dochter te beschermen tegen besnijdenis. De door u voorgelegde verklaring op eer en lidkaarten van u en uw dochter bij Gams Belgique tonen aan dat u door middel van de sensibilisering die u in België heeft verworven in staat bent om dit ook in uw land van herkomst verder te zetten en zich te verzetten tegen de besnijdenis van uw dochter. In het bovenstaande wordt niet betwijfeld dat uw dochter niet werd besneden, het medisch attest dat u hiertoe neerlegt kan dit enkel bevestigen maar doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u ook in de toekomst in staat bent haar tegenbesnijdenis te beschermen. Het medisch attest dat u voorlegt waarin wordt bevestigd dat u een besnijdenis van het type 2 onderging kan evenmin bovenstaande appreciatie wijzigen. U legt weliswaar dit attest van besnijdenis voor, maar u vermeldde tijdens uw gehoor geen enkele omstandigheid die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uw eerdere verminking. Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de herbesnijdenis in Guinee zich enkel in twee precieze gevallen kan voordoen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis, met name (1) na een 'medische besnijdenis' of (2) na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis. Buiten deze twee gevallen bestaan er geen andere vormen van herbesnijdenis in Guinee. U haalde op geen enkel moment aan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zich in één van deze twee situaties te bevinden. In bepaalde - zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het gaat om minderjarige- kan de echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. U bent noch een minderjarige, noch haalde u voor het Commissariaat-generaal aan dat uw echtgenoot een tweede besnijdenis eiste. De informatie vanwege Unicef die u voorlegt ondergraft de informatie van het Commissariaat-Generaal niet en kan bijgevolg de vaststelling dat u in staat bent uw dochter te beschermen tegen besnijdenis in uw land van herkomst evenmin weerleggen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de veiligheidstroepen van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013 en er viel sindsdien geen enkel belangrijk incident te melden. De voorlopige resultaten geven de regeringspartij als overwinnaar aan. De klachten van de oppositie over ongeregelde daden worden momenteel onderzocht door het Hooggerechtshof. Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan aan van een gewapend conflict. Uitdiezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen enkele gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen, moeten we derhalve wel besluiten dat we in Guinee momenteel niet in een situatie zitten die onder het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, COI Focus "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Vooreerst wijst verzoekster erop dat de Peul de laatste jaren, maar op een ergere manier de laatste maanden, het slachtoffer zijn van talrijke schendingen van hun fundamentele rechten. Talrijke verslagen en artikels tonen volgens verzoekster aan dat zij willekeurig worden uitgezet, gefolterd of vermoord. Gedurende de maanden maart tot juli werden honderden Peul gedood, zowel door burgers als door de overheden. Het CGVS beschikt volgens verzoekster niet over huidige informatie, wat kennelijk onzorgvuldig is. Er dient nochtans rekening mee gehouden te worden om de algemene veiligheidssituatie in Guinee passend in te schatten en ook om verzoeksters effectieve mogelijkheden om werkelijk beschermd te worden te onderzoeken.

Omtrent vrouwelijke genitale verminking stelt verzoekster dat het CGVS verwijst naar wetgeving van 2000 en 2010 die duidelijk niet effectief is en niet wordt toegepast. Het CGVS rust niet op concrete elementen en niet op nieuwe cijfers. Er wordt enkel verwezen naar één verklaring van een dokter, die zelf naar niet-gepubliceerde cijfers zou verwijzen. Die dokter doet bovendien zeer algemene beweringen en houdt zich meer bezig met politiek dan met statistiek. "*Zijn verklaringen zijn hoogst diplomatiek.*", aldus verzoekster. Onder verwijzing naar arresten van de Raad voert verzoekster aan dat vrouwelijke genitale verminking zeer verspreid is in Guinee en dat het CEDOCA-verslag vaststelt dat 96% van de meisjes besneden wordt. Ook andere officiële en recente verslagen hebben het over die hoge cijfers en verzoekster verwijst naar een document van het *Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit* van 2011. De bewering in de bestreden beslissing dat in de eerste plaats de moeder de beslissing neemt wat betreft de besnijdenis van haar dochter, vindt volgens verzoekster geen steun in objectieve informatie en betekent geenszins dat, indien de moeder zich tegen de besnijdenis van haar dochter verzet, deze niet besneden zal worden. Het CGVS erkent trouwens dat jonge meisjes enkel tegen besnijdenis beschermd kunnen worden indien hun vader en familie zich daartegen verzetten. Verzoeksters echtgenoot is overleden en zij heeft op gedetailleerde en aannemelijke wijze uitgelegd dat haar familie haar dochter altijd heeft willen besnijden. Verzoekster is zelf besneden toen zij heel jong was. Bij verweerders verwijzing naar ngo's dient volgens verzoekster benadrukt te worden dat die ngo's enkel bezig zijn met sensibiliseren en geen effectieve bescherming bieden alsook dat ze geen beschermingsactoren zijn in de zin van de Vluchtelingenconventie. In het administratief dossier is geen enkel voorbeeld te lezen van vrouwen of meisjes die effectief werden beschermd door die ngo's.

Hoewel verzoekster uit Conakry afkomstig is, kan zij daar alleen ondergedoken leven daar haar familie en schoonfamilie haar zullen zoeken. Zij is nooit naar school geweest en dus niet afkomstig uit een "intellectueel milieu". Zij is duidelijk niet zelfstandig. Zij werd besneden toen zij klein was (type 2). Zij heeft nooit alleen kunnen leven en als zij niet geholpen wordt door een derde kan zij moeilijk tegelijkertijd voor de veiligheid van haar dochter zorgen en het nodige doen om genoeg bestaansmiddelen te hebben. Omwille van haar besnijdenis en de vroegere vervolgingsdaden en bedreigingen waarvan zij en haar dochter het slachtoffer zijn geweest, moet artikel 48/7 van de vreemdelingenwet toegepast worden.

Vervolgens meent verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing niet passend is daar het gedwongen leviraatshuwelijk op zich niet betwist wordt, doch wel "de druk die door haar vader op haar werd uitgeoefend". Het CGVS erkent dat leviraatshuwelijken wel degelijk voorkomen in Guinee. Het CGVS veronderstelt dat de wil van beide partijen noodzakelijk is, wat een loutere bewering vormt die niet van aard is verzoeksters gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen onaannemelijk te maken. Waar het CGVS betwist dat zij uit een conservatief milieu komt, wijst verzoekster erop dat zij besneden werd (type 2), dat zij niet naar school werd gestuurd, dat zij zeer jong trouwde *et cetera*. Bovendien wordt in de bestreden beslissing erkend dat wat het leviraatshuwelijk betreft, de eindbeslissing aan de vader toekomt, zodat verzoekster aan dit huwelijk niet anders kon ontsnappen dan door te vluchten. De eerste reden voor haar vader om haar uit te huwelijken is traditie. Dat het bovendien financieel aantrekkelijk was voor haar vader, voegt zich eraan toe. Een gedwongen huwelijk vormt een vervolgingsdaad waarmee verzoekster bedreigd werd. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Het CGVS toont niet aan dat verzoekster zich elders zou kunnen vestigen met haar twee dochtertjes. Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster alleenstaande is. Uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 blijkt dat het zich verzetten tegen vrouwelijke genitale verminking tot sociale uitsluiting leidt. Het aantal alleenstaande vrouwen in Guinee is zeer laag, hetgeen uit het CEDOCA-verslag blijkt. Onbesneden vrouwen maken geen deel uit van de Guineese samenleving en zullen ook nooit trouwen. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeksters vrees is gegrond en het risico op ernstige schade is reëel. Indien daarover enige twijfel zou bestaan, wenst verzoekster dat haar het voordeel van de twijfel wordt gegund. Zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken aan haar verzoekschrift: het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (stuk 3) en een nota betreffende de etnische situatie in Guinee van het advocatenkantoor van verzoeksters raadsman van 19 juli 2013 (stuk 4).

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen volgende stukken: de COI Focus "Guinee – De etnische situatie" van november 2013 (bijlage 1) en de SRB "GUINEE – Le mariage" van april 2013 (bijlage 2).

2.1.4. Met een aangetekend schrijven brengt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een verslag van EDS-MICS van 2012 en een arrest van de Raad van 16 januari 2014.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Verzoekster brengt ook geen begin van bewijs bij inzake haar huwelijk en het vroegtijdig overlijden van haar echtgenoot. Voormelde vaststellingen betreffen een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers, in het kader van de medewerkingsplicht, een inspanning worden verwacht om het asielrelaas te ondersteunen met documenten.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient verder opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld.

Waar verzoekster verwijst naar haar profiel van een alleenstaande vrouw van de Peuletnie, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat uit de door hem aan deze nota toegevoegde informatie aangaande de etnische situatie in Guinee (bijlage 1) blijkt dat het enkele feit dat men behoort tot de Peuletnie, zonder dat er een profiel is van politieke tegenstander dat als geloofwaardig wordt beschouwd, niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bovendien voerde verzoekster noch bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch tijdens haar gehoor op het CGVS een vrees voor vervolging aan omwille van het behoren tot de Peuletnie. Nochtans mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. In ieder geval volstaat een verwijzing naar algemene informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Wat betreft haar vrees om gedwongen te worden een leviraatshuwelijk aan te gaan met de oudste broer van haar overleden echtgenoot, voert verzoekster aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet passend is *“daar het CGVS het gedwongen huwelijk (leviraatshuwelijk) niet op zich betwist, maar wel de “druk die door haar vader op haar werd uitgeoefend.”* Verzoekster verduidelijkt echter niet waarom deze motivering niet passend zou zijn. Immers, indien er geen druk werd uitgeoefend en verzoekster wil het huwelijk niet aangaan, is er geen sprake van een gedwongen leviraatshuwelijk. Waar verzoekster vervolgens stelt dat het CGVS louter “veronderstelt” dat de wil van beide partijen noodzakelijk is en dat dit een loutere bewering vormt die de aannemelijkheid van haar verklaringen niet onderuit kan halen, dient opgemerkt dat verweerder hier geen loutere veronderstelling uit, maar zich baseert op uitgebreid gedocumenteerde informatie aangaande leviraatshuwelijken in Guinee in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’). Deze informatie wordt door verzoekster niet concreet weerlegd met andersluidende informatie.

Ook uit de informatie aangaande huwelijken in Guinee, die verweerder aan zijn nota met opmerkingen toevoegde (bijlage 2), blijkt dat er steeds naar gestreefd wordt dat beide huwelijkspartners hun toestemming geven voor een huwelijk en dat gedwongen huwelijken een marginaal fenomeen zijn geworden, dat veelal enkel voorkomt bij jonge meisjes op het platteland binnen families die aan de tradities gehecht zijn. Verzoekster voert in onderhavig verzoekschrift dan wel aan dat zij uit een conservatief milieu komt, dat zij niet naar school ging en zeer jong huwde *et cetera*, doch zij gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekster niet uit een conservatief milieu afkomstig is: *“Zowel bij uw vader als bij uw echtgenoot genoot u enige zelfstandigheid en vrijheid. Voor uw huwelijk kon u naailessen volgen (gehoorverslag CGVS p.4) en u kon uw eerste echtgenoot zelf kiezen(gehoorverslag CGVS p.14 en p.20). U verklaart een goed huwelijk te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.14). Uit uw verklaringen kan eveneens worden afgeleid dat u en uw echtgenoot eerder een moderne relatie hadden. U verklaart dat uw echtgenoot geen strenge moslim was, sterker nog, dat hij een hekel had aan wahabieten (gehoorverslag CGVS p.13). U hielp uw man dagelijks met rijst verkopen p de markt (gehoorverslag CGVS p.6) en uw kinderen gingen naar school (gehoorverslag CGVS p.14). Samen konden jullie ook vermijden dat uw dochter zou besneden worden, daarbij ging uw echtgenoot in tegen de wil van zijn familie (gehoorverslag CGVS p.27). Verder verdedigde hij u tegenover zijn broer, die een wahabiet zou zijn (gehoorverslag CGVS p.12-13). Hij weigerde een tweede vrouw te nemen(gehoorverslag CGVS p.13) en nam het voor u op toen deze u beledigde omwille van uw klederdracht(gehoorverslag CGVS p.18-19). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat uw vader of de andere leden van uw schoonfamilie niet akkoord zou zijn met de manier waarop u met uw echtgenoot samenleefde. Hieruit kan men concluderen dat, hoewel u verklaart dat uw schoonbroer wahabiet zou zijn geworden in 2010 (gehoorverslag CGVS p.12), u niet uit een conservatief milieu afkomstig bent. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat er een dergelijke druk op u zou zijn uitgeoefend waardoor u niet aan dit huwelijk zou kunnen ontkomen.”* Verzoekster komt dan ook niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat haar vader druk oplegde om het leviraatshuwelijk aan te gaan. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet anders aan het

huwelijk kon ontsnappen dan door te vluchten omdat de eindbeslissing uiteindelijk de vader toekomt. Waar verzoekster nog stelt dat de traditie voor haar vader de eerste reden is om zijn dochter uit te huwelijken aan haar schoonbroer en dat financiële redenen zich hieraan toevoegen, dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat haar vader haar nu wel verplichtte te huwen (terwijl zij haar echtgenoot vrij kon kiezen) *“Omdat deze man veel geld aan hem gaf”* (gehoorverslag CGVS, p. 20). Aangezien hoger reeds kwam vast te staan dat verzoekster het conservatieve profiel van haar vader niet aannemelijk kon maken, kan geen geloof gehecht worden aan haar verklaring dat haar vader haar wil dwingen tot een leviraatshuwelijk omwille van de traditie. Wat betreft haar vaders financiële motivatie voor het huwelijk, dient vastgesteld dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing: *“U kan echter weinig duiding geven over de manier waarop uw vader door hem zou geholpen zijn, noch over de manier waarop uw schoonbroer aan dit geld kwam (gehoorverslag CGVS p.12, 19 en 20). Het is weinig waarschijnlijk dat u daar niet meer vragen over stelde, aangezien dit het enige en belangrijkste argument is van uw vader om u tot dit huwelijk te dwingen. Bovendien beschikte u via de zakenpartner van uw overleden echtgenoot zelf over een aanzienlijk geldbedrag, wat u later zou gebruikt hebben om naar België te reizen (gehoorverslag CGVSp.17 en p.20). Het argument van uw vader om omwille van financiële redenen dit huwelijk te steunen komt daardoor verder op de helling te staan. U had namelijk de mogelijkheid om het gezin zelf van de nodige financiële middelen te voorzien. Dat u uw vader niet op deze manier probeerde te overtuigen ondermijnt verder uw vrees voor dit gedwongen leviraatshuwelijk.”* Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ verklaarde dat haar ouders haar dwongen tot het leviraatshuwelijk en dat zij door haar vader vermoord zou worden indien zij zou weigeren (administratief dossier, stuk 15, p. 4). Tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster dan weer dat haar vader en haar schoonbroer haar trachtten te dwingen tot het leviraatshuwelijk, terwijl haar moeder er tegen gekant was maar niets kon doen en dat haar schoonbroer haar met moord bedreigde indien zij zou weigeren (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 26). Deze incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan verzoeksters bewering gedwongen te worden tot het aangaan van een leviraatshuwelijk met de oudste broer van haar overleden echtgenoot.

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan het gedwongen leviraatshuwelijk, kan evenmin geloof gehecht worden aan de beweerde gevolgen van verzoeksters weigering van dit leviraatshuwelijk.

Verder wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in het administratief dossier met recht gemotiveerd dat zich in Guinee een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er een mentaliteitswijziging optreedt inzake FGM. Verzoekster oefent kritiek uit op de wijze waarop de door het CGVS gehanteerde informatie tot stand kwam en verwijst in dit kader in haar aanvullende nota naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest wordt gesteld dat enkele van de in de informatie van verweerder aangehaalde bronnen onvoldoende eenduidig en wetenschappelijk onderbouwd zijn, alsmede dat uit de informatie van verweerder niet blijkt hoe realistisch de beschermingsmogelijkheden inzake FGM zijn in Guinee. Waar verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat over de precieze cijfers kan worden geredetwist, dient echter te worden opgemerkt dat op basis van het geheel aan bronnen die in de informatie van verweerder zijn opgenomen niet kan worden betwist dat zich in Guinee wel degelijk een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot FGM. Aldus dient eveneens te worden besloten dat er in Guinee, zeker in stedelijke milieus, een groeiend draagvlak is tegen FGM en voor personen die zich tegen FGM willen verzetten of hun dochter hiertegen willen beschermen, minstens dat het verzet tegen FGM geen gegronde vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging inhoudt.

Derhalve toont verzoekster, die blijkens de informatie van verweerder als ouder de hoofdvantwoordelijkheid heeft over een eventuele besnijdenis van haar dochtertje, niet aan dat zij, zo zij al geconfronteerd zou worden met een vraag tot besnijdenis van haar dochtertje, deze besnijdenis niet zou kunnen weigeren. Verzoekster legde op het CGVS een verklaring en lidkaarten van GAMS Belgique neer (zie map ‘Documenten’), zodat ervan kan worden uitgegaan dat zij haar dochter niet zal laten besnijden in Guinee, gelet op de informatie en sensibilisering die zij omtrent dit onderwerp in België heeft ontvangen. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht: *“U beschikt zowel over de persoonlijkheid [zij is immers in staat alleen met twee kinderen in een voor haar vreemd land een leven op te bouwen] als de middelen [zij zou immers via de vriend en zakenpartner van haar overleden echtgenoot over een bepaalde som geld beschikken] om zich aan hun invloedssfeer te onttrekken. Bovendien is het ook in deze opmerkelijk dat zij nu pas, geruime tijd na het overlijden van uw*

echtgenoot die zich eveneens tegen haar besnijdenis verzette, zouden voorstellen haar te besnijden, terwijl zij al langer op de hoogte waren dat zij niet was besneden en al eerder op een besnijdenis hadden aangedrongen (gehoorverslag CGVS p.27-28). Indien zij deze werkelijk buiten uw wil zouden uitvoeren valt er te verwachten dat zij deze situatie zo snel mogelijk zouden willen rechtzetten. Evenmin toont zij aan dat of in welke omstandigheden zij of haar dochtertje ingevolge dergelijke weigering zouden worden geviseerd of vervolgd. De algemene stelling dat het in Guinee voorkomt dat dochters tegen de wil van hun ouders en door andere familieleden worden besneden kan hiertoe geenszins volstaan. Het is aan verzoekster om *in concreto* aannemelijk te maken dat of in welke omstandigheden zij dit vreest en zij blijft hier, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar profiel, het profiel van haar familie en haar asielrelaas, in gebreke.

Zelfs indien zij en haar dochtertje zouden riskeren te worden geviseerd of vervolgd, dan nog toont verzoekster niet aan dat zij zich in Guinee niet tot de autoriteiten zou kunnen richten teneinde de nodige bescherming te bekomen. Haar verwijzing naar het lage aantal veroordelingen en naar het gebrek aan exacte cijfers over hoe realistisch de beschermingsmogelijkheden zijn, kan niet volstaan om aan te tonen dat zij geen bescherming zou kunnen bekomen van de Guineese autoriteiten indien zij hierom zou verzoeken. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, om te kunnen spreken van bescherming, de door de autoriteiten geboden bescherming niet absoluut dient te zijn of gericht moet zijn tegen elke daad van een derde. Uit de informatie van verweerder blijkt voorts dat FGM in Guinee strafbaar is gesteld, dat een vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin eventueel bijgestaan door een ngo, klacht in te dienen en dat een vrouw die klacht indient doorgaans gehoord zal worden door de autoriteiten. Dat veel vrouwen weigerachtig zijn om klacht in te dienen tegen hun familie, doet aan deze mogelijkheid geen afbreuk.

De informatie die verzoekster neerlegt kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

In het neergelegde Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013 wordt integendeel eveneens melding gemaakt van het wettelijk verbod op FGM in Guinee en van een, zij het lichte, afname van besnijdenis onder hoogopgeleiden in de steden. Voorts blijkt hieruit dat het de moeder is die in de eerste plaats de verantwoordelijkheid neemt voor een besnijdenis. Tevens wordt hierin gesteld dat het voor vrouwen die hoogopgeleid en economisch zelfstandig zijn of die een partner hebben die hun keuze respecteert mogelijk is om in de stad een besnijdenis te voorkomen. Verder blijkt dat er verschillende nationale en internationale ngo's actief de praktijk van FGM proberen te bestrijden en bemiddeling, opvang en bescherming pogen te bieden.

Daarenboven legt verzoekster door middel van een aanvullende nota een in november 2013 door het Nationaal Instituut van de Statistiek in Guinee, Ministerie van Planning gepubliceerd rapport neer over besnijdenis in Guinee. In tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, spreekt dit rapport de vaststellingen van het CGVS inzake een mentaliteitswijziging en een daling van de prevalentie van FGM geenszins tegen. Uit dit rapport blijkt integendeel dat zich wel degelijk zulke mentaliteitswijziging en een gevoelige daling van de prevalentie van FGM hebben ingezet. Dit blijkt duidelijk uit een samenlezing van tabellen 17.2 tot 17.5 in dit rapport. Hieruit blijkt eveneens dat deze tendens zich voornamelijk in de steden voordoet, en dit bij uitstek in Conakry, waar verzoekster verbleef voor haar vertrek. Aldus bevestigt deze informatie dat het voor verzoekster mogelijk is om in een stedelijk milieu in Guinee de noodzakelijke voorwaarden te creëren om haar dochter te beschermen tegen FGM.

Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij niet beschermd zal worden wanneer zij zich tegen de besnijdenis van haar dochter verzet. Uit voormelde SRB blijkt dat vrouwenbesnijdenissen in Guinee strafbaar werden gesteld en dat een vrouw, die klacht indient, zal gehoord worden door de autoriteiten. Dat Guineese vrouwen niet gemakkelijk een klacht indienen tegen een familielid, doet hieraan geen afbreuk. Daarnaast dient de door de autoriteiten geboden bescherming niet absoluut te zijn of gericht te zijn tegen elke daad van een derde.

Gelet op het voorgaande kan dan ook verwacht worden dat verzoekster in staat is om in Guinee haar dochter tegen besnijdenis te beschermen.

De Raad merkt overigens op dat het verslag van het *Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit* van 2011 niet aan het verzoekschrift werd toegevoegd.

Verzoekster voert bovendien geen enkel inhoudelijk verweer tegen de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar eventuele eigen herbesnijdenis, zodat deze motivering, daar deze steun vindt in het administratief dossier en pertinent en correct is, door de Raad wordt overgenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus "Guinée – Situation sécuritaire", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt aldus stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS